

Bronzový medailista v lezení na obtiažnosť Tomáš Buček túži po skalách na Madagaskare

Na decembrových majstrovstvách Slovenska v lezení na umelej stene v Žiline získal pretekár HK Manín Považská Bystrica, devätnásťročný Tomáš Buček, bronzovú medailu v lezení na obtiažnosť.

Kedy si začal so športovým lezením?

- Bolo to asi pred piatimi rokmi, začal som v krúžkoch u Juraja Kvasnicu a Michala Pavlíka na klubovej lezeckej stene. Využívam ju najmä na tréning, pretože mojou prioritou je lezenie na skalách v prírode.

Máš aj ďalšie úspechy okrem spomínaného bronzu?

- Po niekoľkých rokoch intenzívneho tréningu som skúšal šťastie medzi juniormi. Ešte v kategórii do 18 rokov som získal striebro na majstrovstvách Slovenska. Vláňajší bronz bol mojou prvou medailou pri prvom štarte medzi dospelými.

Bolo náročné presadiť sa medzi dospelými?

- V Žiline vyhral klubový kolega Tomáš Plevko s prehľadom a výrazným odstupom. Druhý bol Peter Kuric z Handlovej, ktorý je výborný pretekár, má za sebou účasť na juniorskej olympiáde v Buenos Aires. Neviem presne, o koľko som za ním zaostal, ale rozdiel bol dosť výrazný, rozhodol jeden ťažší úsek, na ktorom sme viacerí skončili. Cesta za bronzom nebola jednoduchá, rozdiel od štvrtého pretekára bol malý, ale prvý dospelácky kov už mám.

Zúčastňuješ sa aj pretekov v zahraničí?

- V zahraničí som zatiaľ nesúťažil a ani sa nechystám. Cestujem po Európe a vyhľadávam zaujímavé lezecké destinácie. Najradšej chodím do Španielska, Slovinska, Chorvátska a Talianska. Občas ideme v rámci klubu alebo z reprezen-

tácie, ale väčšinou ideme s kamošmi ako partia.

Kde sa cítiš najlepšie?

- Skvelou destináciou je severovýchod Španielska v Katalánsku. Na ploche niekoľkých štvorcových kilometrov je extrémne množstvo rôznorodých skál, čo je viac ako na Slovensku dohromady. Navyše je tam krásna scenéria. Dá sa povedať, že kombinujem užitočné s príjemným a krásne výhľady sú po úspešnom športovom výkone pridanou hodnotou.

Lezieš náročné steny, aké máš maximum?

- Mojou najťažšou vylezenou cestu je Blade Runner v Súľovských skalách obtiažnosti 8c+. Išlo o jednoduchú, štyridsať metrovú trasu s veľmi malými chytmi. Zároveň je aj najťažšou cestou v Súľove.

Vyhľadávaš vždy nové výzvy alebo sa vraciaš aj na trasy, ktoré si už preliezol?

- Vždy ma láka niečo nové, kým vyleziem novú trasu, stojí to nemalé úsilie. Najmä ťažšie trasy sa málokedy vydaria na prvý šup. Najprv vyskúšam, potom si musím navštíviť jednotlivé kroky, aby som bol pripravený. Je to rôzne, niekedy príprava trvá deň, inokedy aj týždeň. Spokojný som až vtedy, keď dokážem zo zeme až na vrchol vyliezť bez pádu.

Zažil si situáciu, kedy si nevedel ako ďalej?

- Krízovú situáciu, našťastie, som nezažil, ale stalo sa mi, že som sa nevedel pohnúť a pokračovať, pretože cesta bola príliš ťažká. Pre tento prípad používame všetci istenie, či

Tomáš Buček na najťažšej stene Blade Runner v Súľovských skalách

sme sami alebo so spolezcom.

Kam si sa s lezením dostal zatiaľ najďalej?

- S chalanmi z nášho klubu sme boli v Jordánsku, kde sú viac ako päťsto metrové steny z pieskovca. Cesty boli náročné, je to materiál, aký sa na Slovensku vyskytuje len zriedkavo. Niekde sa drobil, ale väčšinou bol tvrdý a kvalitný. Jordánsko je krajina s inou kultúrou ako u nás, ale sú tam dobrí ľudia, krásna príroda, rád by som sa tam vrátil. Je to vyhľadávaná destinácia, chodí tam veľa lezcov z Európy či Ameriky, ale je to aj atraktívna krajina. Miestni si na cudzincov v horách zvykli. Po návrate domov sme navštívili mesto Petra, ktoré je vytesané v skalách podobných tým, na ktorých sme liezli. Tentoraz bola pridanou hodnotou aj história.

Kam by si sa chcel najbližšie dostať?

- Španielsko, tam by som ešte zopár krát chcel ísť. No cieľom je ostrov Madagaskar s 500 – 800 metrov vysokými, na prvý pohľad s takmer holými skalami. Chceli sme tam ísť v lete, no kvôli pandémie sa nedalo. Verím, že tentoraz to vyjde, dotáciu už máme prisľúbenú.

Cestovanie za skalnými cestami nie je lacné. Ako to dokážeš zvládnuť?

- Výhodou, je že za výstupy sa nemusí platiť ako napríklad v Himalájach. Financie sú väčšinou z vlastných zdrojov, sponzorov nemáme. Niečo dostaneme z klubu, niečo preplatí reprezentácia, ktorej som členom. V prípade, že by som chcel štartovať na pretekoch Európskeho pohára, musel by som ísť pod hlavičkou reprezentácie. Ak idem liezť len pre potešenie, dostanem podporu, no musíme urobiť rôzne

prezentácie. V prípade, že sa rozhodneme pre niektorú destináciu, rozhodujeme sa nie podľa cien leteniek, ale podľa termínu, kedy je tam najvhodnejšie počasie. V mojom prípade je to ako u študenta najmä počas prázdnin. Väčšinou ideme na týždeň až mesiac. Najlacnejšie a najkomfortnejšie je prenajať si byt či dom, kde bývame a varíme si. O stravu sa postaráme sami, varíme podľa nálady, komu sa chce, ale od hladu by sme neumreli.

Nielen vo svete sú pekné trasy na lezenie. Čo máš najradšej na Slovensku?

- Na Považí sú to Súľovské skaly, ktoré majú asi najväčší potenciál, potom je to Manínska úžina. V okolí Banskej Bystrice je to zase Harmanecká jaskyňa a Krpcovo.

Ak lezec vyjde premiérovú novú trasu, má právo pomenovať ju. Máš takú?

- Zatiaľ nie, mám niečo vyhliadnuté. Poznáam miesta, kde ešte nikto nešiel. No zatiaľ mám ešte čo liezť. Keď už nebude čo, tak skúsím vytvoriť tú svoju trasu.

Je ťažké zvládnuť lezenie so školou?

- Končím štvrtý ročník na Strednej poľnohospodárskej škole v Žiline odbor veterinárne zdravotníctvo. Chcem ísť na vysokú školu, no už nie v tomto odbore, ale v Brne na Fakultu telesnej výchovy a športu. Popri tom chcem samozrejme liezť ďalej na skalách, k čomu budem využívať tréningy na lezeckej stene. Súťažne budem štartovať iba na slovenskom šampionáte na obtiažnosť, preteky na rýchlosť netrénujem, lebo na skalách nie je rýchlosť dôležitá.

J. Šprocha

Na skalách v katalánskej oblasti Siurana